

Venstres ordførertale til budget 2027

Talepapir | Mikael Wandel

Et fælles ønske for Ballerup

Tak for ordet. Når man går ind i et forhandlingsrum sammen med folk, der også ønsker, at fremtidens Ballerup bliver et bedre sted, så er man som udgangspunkt et godt sted.

Den rejse, vi skal på sammen, handler om politiske prioriteringer, følelser og mennesker. Om hvordan tingene hænger sammen, og helst gerne i et fælles projekt. Men rejsen er også udfordrende. For hvad ser vi hver især foran os, og hvad prioriterer vi, når vi ikke får alt med?

Jeg har et kodeks. Når jeg siger nej til noget så stort som et budget, fordi jeg mener, at retningen er forkert, og at vi ikke tager tilstrækkeligt hånd om udfordringerne foran os, så skylder jeg også at vise, hvilken vej jeg selv mener, kommunen skal gå. Derfor har vi fremlagt et alternativ.

Jeg har respekt for, at andre lander et andet sted. Vi skal alle afveje vores ønsker mod det, vi får igennem. Men når man går til valg på en borgerlig og liberal retning, skal vælgerne også kunne få øje på den efter valget. Ansvar for vores løfter gælder både, når vi forlader forhandlingsrummet, og når vi bliver siddende og skriver under.

Et fælles alternativ med Dansk Folkeparti

Da jeg forlod forhandlingerne og mødte Michael Jensen fra Dansk Folkeparti, som også stod udenfor, var spørgsmålet, om vi skulle lave et ændringsforslag sammen eller hver for sig. Vi fandt hurtigt ud af, at der var en fordel ved at gøre det sammen.

Det er ikke nogen selvfølge, når en liberalt tænkende værdikæmper sætter sig over for en nationalkonservativ kollega med et mere socialt orienteret syn på økonomien. Nogle ting gik lettere end forventet. Andre krævede, at vi bøjede os mod hinanden og tog nogle dage til at tænke os om. Der er kommet et fælles alternativ ud af det, som efter vores overbevisning tager bedre hånd om flere af de udfordringer, administrationen har peget på, end den aftale, der er flertal for.

Og her vil jeg gerne takke Michael Jensen og Dansk Folkeparti for nogle gode og ærlige snakke undervejs. Vi er ikke enige om alt, og det skal vi heller ikke være. Men vi har lyttet til hinanden, flyttet os, hvor det gav mening, og holdt fast, hvor forskellene var reelle. Det er der efter min mening kommet et bedre forslag ud af.

Venstres borgerlige og liberale udgangspunkt

Venstres udgangspunkt er borgerligt og liberalt. Borgerne skal have mere indflydelse på deres eget liv og beholde flere af deres egne penge. Vi arbejder for lavere skat og lavere takster, finansieret gennem bedre drift og færre unødvendige udgifter. Kommunen skal respektere familiernes egne valg.

Vi vil have en kommune, der løser sine kerneopgaver ordentligt og hjælper borgere med behov. Nye opgaver og ekstra udgifter skal begrundes. Indsatser uden tilstrækkelig virkning skal ændres eller stoppes, og private og selvejende tilbud skal have plads, når de leverer god kvalitet.

Aftalen fastholder kommuneskatten på 25,5 procent. Vi vil søge statens støtte til skattenedsættelser og sænke skatten med 0,1 procentpoint i hvert af årene 2028, 2029 og 2030. Samlet bliver kommuneskatten 25,2 procent. Vi foreslår skattelettelser efter samme model, som Socialdemokratiet har brugt i Københavns Kommune, hvor støtteordningen bruges til gradvise skattelettelser. Vores beregning forudsætter tilsagn om støtten.

Ved konstitueringen talte borgmesteren om de ønsker og visioner, vi havde præsenteret for vælgerne. Om dem sagde du, Jesper Würtzen: »Så dem skal vi også se, om vi kan få plads til.« Den ambition deler jeg.

Realistiske budgetter og krav til administrationen

Venstre har taget administrationens udspil alvorligt. Vi anerkender behovet for mere realisme i måden, vi driver kommunen på. Administrationens fokus på de specialiserede områder giver mening. De områder har udfordret os i mange år og fået mange ord, også hårde ord, med på vejen. Derfor har vi valgt at bakke op om det løft, administrationen har foreslået.

I vores fælles forslag afsætter vi i 2027 6 millioner kroner til specialundervisning, 15 millioner til det specialiserede børneområde og 27 millioner til voksenområdet. Det er 48 millioner kroner. Flertallets aftale afsætter 32,5 millioner til de samme tre poster. Forskellen er 15,5 millioner kroner i 2027.

Begge forslag har herudover 1 million kroner til løn og ledelse på voksenområdet. Tæller man den post med, er tallene 49 millioner kroner i vores forslag og 33,5 millioner i flertallets. Forskellen er stadig 15,5 millioner kroner.

Bag beløbene står børn med behov for den rigtige undervisning, familier med behov for støtte og voksne med handicap eller andre særlige behov. Deres hjælp skal fungere gennem hele året. For mig er det rettidigt omhu at tage de kendte udfordringer alvorligt, når vi lægger budgettet.

Flertallets aftale anerkender selv, at budgettilpasningerne fra 2024 ikke er kommet helt i mål. Så mangler jeg et klart svar på, hvorfor et lavere løft end direktionens forslag er nok nu. Hvilke ændringer skal få økonomien til at holde? Hvornår slår de igennem? Og hvad gør vi, hvis de ikke gør?

Vi politikere har ansvaret for prioriteringerne og rammerne. Administrationen skal fremlægge konkrete planer, placere ansvaret og sætte en tidsplan. Vi skal følge både økonomien og kvaliteten for borgerne.

Specialiserede tilbud skal hænge sammen

Der ligger et potentiale i at hjemtage enkelte børn. Men efter min vurdering segregerer vi allerede få børn, og de børn, vi har i eksterne specialtilbud, er som udgangspunkt dér af en faglig grund. Jeg er derfor skeptisk over for forventninger om større besparelser. Før vi regner med hjemtagning, skal administrationen vise, hvordan vores egne tilbud matcher børnenes behov.

På specialundervisningen er forskellen mellem vores forslag og flertallets ret tydelig. Vi lægger direktionens fulde løft på 6 millioner kroner ind. Flertallet lægger 1,5 millioner kroner ind og henter samtidig 4,5 millioner kroner gennem forslag 2, 3 og 4 fra sagen om specialundervisningsrammen - 1,5 millioner kroner på hvert forslag.

Forslag 2 er en tilbageførsel på 1,5 millioner kroner fra rammen til specialtilbud for 0- til 5-årige. Forslag 3 regner med 1,5 millioner kroner gennem øget tilbageslusning til mindre indgribende tilbud. Forslag 4 tager 1,5 millioner kroner af de 2 millioner kroner årligt, som tidligere var besluttet til bedre normeringer i gruppeordningerne.

Det sidste synes jeg er værd at hæfte sig ved. De 2 millioner kroner var afsat for at give mere tid, nærvær og støtte til den enkelte elev og klassefællesskabet. I flertallets aftale står der nu 0,5 millioner kroner årligt tilbage til forbedret normering i gruppeordningernes fritidstilbud. Vi har valgt ikke at regne de tre besparelser på hver 1,5 millioner kroner ind. Midlerne til de forbedrede normeringer i gruppeordningerne får derfor lov til at stå i vores forslag.

Vi arbejder i stedet videre med forslag 1 om at reducere brugen af de dyreste eksterne specialtilbud, hvor der er beregnet en gevinst på 1,8 millioner kroner. Men også her skal vi kende de faglige konsekvenser. Ved hjemtagning skal vi vide, hvilke tilbud der skal rumme børnene, hvilke kompetencer der følger med, og hvad nettogevinsten er, når omstillingen er betalt.

Samme krav gælder voksenområdet. Vi forventer bedre styr på aftaler, priser, kvalitet og opfølgning på de tilbud, kommunen betaler for.

Børn og familier skal have hjælp i tide

Venstre bakker op om videreførelsen af Headspace og fritidspasset, PPR tættere på praksis, arbejdet med skolefravær og bedre sammenhæng i hjælpen til familier. Flertallet viderefører 11,1 millioner kroner årligt til et mere praksisnært PPR. Den retning støtter vi.

Men flere penge gør ikke arbejdet alene. Familierne skal også opleve en kommune, der kommunikerer klart og tager ansvar for det forløb, kommunen selv har sat i gang. Vi har derfor afsat 350.000 kroner i 2027 til bedre kommunikation i PPR og 125.000 kroner årligt i overslagsårene.

Kommunens kommunikation skal ikke blive en bremseklods for et forløb. Når kommunen skriver til en familie om deres barn, en vurdering, støtte eller næste skridt, skal familien forstå beskeden. Man skal ikke have en doktorgrad i dansk for at finde ud af, hvad kommunen mener.

Borgeren skal heller ikke være projektleder på sin egen sag. Det er ikke borgerens opgave at rykke kommunen for et svar, vi selv har lovet at levere. Når vi som myndighed laver en aftale eller sætter en frist, skal vi overholde den. Hvis tidsplanen skrider, skal kommunen tage kontakt og fortælle, hvad der sker, og hvornår borgeren får svar.

Så sent som i sidste uge fik jeg endnu et eksempel på, at vi som myndighed ikke er gode nok til netop det. Det er ikke godt nok. Her har vi som politikere også et ansvar for at stille krav. Frister, aftaler og opfølgning skal være et fokuspunkt, og der skal følges op, når vi ikke leverer.

Vi har også valgt et større fokus på elever med særlige forudsætninger og højt begavede børn. Flertallet afsætter 300.000 kroner årligt til et forsøg med differentieret undervisning og skriver samtidig, at højt begavede elever skal have mulighed for at dygtiggøre sig og trives. Den retning støtter vi, men vi går videre.

Ud over de 300.000 kroner til differentieret undervisning afsætter vi 200.000 kroner direkte til indsatsen for elever med særlige forudsætninger i 2027. Fra 2028 løfter vi den direkte indsats til 500.000 kroner årligt.

Også de børn skal møde undervisning, der passer til deres niveau. Vi taler ofte om børn, der har svært ved at følge med. Vi skal også huske dem, der fagligt ligger langt foran og mister motivationen, fordi undervisningen ikke udfordrer dem.

Børn og unge skal også have gode oplevelser sammen og opbygge relationer på tværs. Derfor har vi beholdt de 125.000 kroner til den fælles ungdomsfest for klubberne i 2027. Flertallet har ikke afsat pengene i 2027. Vi har fundet dem andre steder, fordi vi mener, at fællesskabet er værd at holde fast i.

Flertallets aftale henter 1,7 millioner kroner om året gennem højere forældrebetaling i BFO. Den forhøjelse siger vi nej til. Udgifter til brændstof, el, fødevarer og andre nødvendigheder presser børnefamiliernes økonomi. Og her gør selv 100 kroner om måneden en forskel for nogle familier. Venstre gik til valg på lavere takster, også i BFO og klub. Den prioritering arbejder vi videre med.

Vi har samtidig afsat pengene til at fjerne tre lukkedage fra 2028 og frem i dagtilbud og BFO. Det skal ske i samarbejde med de faglige organisationer. Familierne og vores ansatte skal have større frihed til selv at planlægge deres ferie og få arbejdsliv og familieliv til at hænge sammen.

Valgfrihed og omsorg for ældre

På ældreområdet ønsker Venstre mere valgfrihed, kontinuitet og tid til omsorg. Flertallets aftale reducerer den planlagte udvidelse af tiden i hjemmeplejen med 2 millioner kroner årligt. Vores forslag reducerer den med 500.000 kroner. Vi prioriterer dermed 1,5 millioner kroner mere om året på den post.

Vi foreslår samtidig 1,5 millioner kroner årligt til bedre normering ved demens. Når et menneske får demens, påvirker sygdommen hele familien. Plejen kræver tid, faglighed og medarbejdere, som kender den enkelte. Vi vil prioritere bemanningen og se på, hvordan organisering og arbejdsgange giver mere kontinuitet.

Friplejehjem i Ballerup

Venstre ønsker et friplejehjem i Ballerup. Aftalen lægger op til et friplejehjem, hvis en analyse viser behov for et nyt plejehjem. Det hilser vi velkommen. Men flertallet begrænser samarbejdet til en nonprofitaktør.

Vi går ikke op i, om hjemmet drives af en nonprofitorganisation eller en privat virksomhed med kommerciel drift. For os tæller kvaliteten i plejen, borgernes valgfrihed og en stabil drift.

Det undrer mig, at kollegaer, der gik til valg på borgerlig og liberal politik, har accepteret den begrænsning. Hvad er det liberale i at sortere en privat virksomhed fra, før vi overhovedet har vurderet kvaliteten?

OK-Fonden og Danske Diakonhjem er eksempler på nonprofitaktører med erfaring. Attendo er en privat virksomhed med erfaring i friplejehjem. Vi skal vurdere tilbuddene på kvalitet, tilsyn, bemanning og økonomi. Ikke på selskabsformen.

PensionDanmark og Diakonissestiftelsen har et partnerskab om friplejehjem, hvor PensionDanmark står for byggeriet, og Diakonissestiftelsen står for plejen. I Ballerup har vi allerede partnerskabet med PensionDanmark om Kildedal. Vi bør undersøge, om det samarbejde også giver mulighed for et friplejehjem her.

Ballerup Rideklub og rideskolen

Vi har også prioriteret Ballerup Rideklub. I 2028 afsætter vi 5 millioner kroner til renovering og 700.000 kroner til rideskoleheste. Det er både et spørgsmål om at passe på de fysiske rammer og om at sikre, at rideskolen fortsat har de heste, der skal til for at drive aktiviteten. Når vi allerede kan se, at bygningerne trænger, giver det bedre mening at tage fat i vedligeholdelsen, før regningen vokser sig større.

Fremkommelighed skal også prioriteres

Vi har valgt at beholde grønne bølger på de større kommunale veje. Vi afsætter 500.000 kroner i både 2027 og 2028.

For os handler trafikpolitik også om fremkommelighed. Trafikken skal afvikles intelligent. Bedre samspil mellem trafiklys giver færre unødige stop, mere jævn trafik og bedre fremkommelighed for både borgere og erhvervsliv.

Ballerup vil gerne være en førende erhvervskommune. Så skal virksomhederne også opleve, at infrastrukturen fungerer. Tid brugt i unødige køer er spildtid.

Jeg tror ikke på den politiske idé om, at indsnævringer i sig selv løser trafikproblemer. Vi skal lede trafikken derhen, hvor vejene er bygget til den. Ikke gøre hovedvejene dårligere og bagefter undre os over trafikken på boligvejene.

Noget tyder på, at virkeligheden nu også har meldt sig hos de partier, der gennem kommuneplaner og budgetaftaler har bakket op om indsnævringer. I den nye budgetaftale står der, at der for Skovlunde Syd skal udarbejdes en samlet plan for Viften, Ejbyvej og Harrestrupvej. Og der står direkte, at planen bør lede gennemkørende og tung trafik mod hovedvejene og forebygge, at trafikken flyttes til andre boligveje.

Det er jeg enig i. Men så følger et ret oplagt spørgsmål. Hvad gør vi med Ballerup Boulevard?

Forsøgsordningen med indsnævringen ophørte reelt som forsøgsordning tilbage i maj 2025. Hvis den politiske erkendelse nu er, at gennemkørende trafik skal ud på hovedvejene, giver det ikke meget mening samtidig at reducere kapaciteten på en af dem. Det bliver interessant at følge.

Jeg glæder mig også over, at mine tanker om sikre skoleveje, som jeg bragte med ind i forhandlingerne, inden jeg forlod dem, er blevet i aftalen. Der afsættes blandt andet 2 millioner kroner til Nordbuen og Egebjergvej, og Egebjergvej prioriteres i 2028.

For mig stopper en sikker skolevej ikke ved grænsen til et skoledistrikt. Mange børn går på en anden skole end distriktsskolen. Derfor skal vi også se på forbindelserne mellem skoledistrikterne. Et barn skal have en sikker vej til skole, uanset hvilken kommunal skole barnet går på.

Historiefortælling er fint - men gamle penge bliver ikke nye

En budgetaftale er også historiefortælling. Det er fair nok. Man vil gerne vise en retning og fortælle, hvad man står for. Det gør vi også i vores forslag. Men der skal være forskel på nye prioriteringer, videreførte indsatser og penge, der allerede er afsat. Ellers kan en lang aftaletekst hurtigt få gamle beslutninger til at se nye ud.

Pendlerparkeringen ved Måløv Station er et godt eksempel. I budget 2024 blev der afsat penge til en analyse af parkeringsmulighederne. I budget 2025 kom 4 millioner kroner til projektet. I budget

2026 stod der, at de 4 millioner allerede var afsat, og der blev lagt yderligere 2,2 millioner oveni. Nu står de samme 6,2 millioner kroner igen i budgetaftalen for 2027. Projektet er stadig fornuftigt, men det er ikke 6,2 millioner nye kroner fra årets aftale. Det er et projekt, der har rejst med gennem flere budgetter, fordi det endnu ikke er realiseret.

Det samme princip gælder andre steder i aftalen. Jeg har ikke noget problem med, at gode gamle beslutninger bliver nævnt igen. Men når vi diskuterer, hvad partierne har fået med i årets budget, skal vi være ærlige om, hvad der er nyt, og hvad der allerede lå i økonomien.

En administration med tydeligt ansvar

Aftalen lægger nu op til konkrete forslag om opgavebortfald, digitalisering og bedre arbejdsgange. Den kræver også en samlet oversigt, så administrative gevinster ikke tælles to gange. Det ligger på linje med de krav, vi selv har stillet.

På de rene administrative besparelser finder vi 7,5 millioner kroner i 2027 mod flertallets cirka 5,4 millioner. Samtidig afsætter vi 2 millioner kroner til løbende effektivisering af driften og bedre styring. Regnet sammen er vores nettobesparelse derfor ikke langt fra flertallets. Forskellen ligger i måden, vi gør det på.

For man får ikke bedre drift ved alene at skrive et minus foran et tal. Hvis organisationen skal bruge færre penge, skal vi også ændre arbejdsgange, organisering og teknologi. Ellers står vi med de samme opgaver hos færre medarbejdere.

Vores alternativ lægger derfor op til en gennemgang af tilbud, projekter og indsatser. Vi vil vide, hvad der virker, hvor tilbud overlapper, og hvor kommunen bruger penge uden tilstrækkelig effekt.

Naturlig afgang og vakante stillinger skal indgå, hvor opgaverne tillader det. Indkøbsaftaler skal bruges bedre. Ny teknologi skal give en dokumenteret gevinst i tid, drift eller service.

Provenu skal bruges med et formål

Et budget handler ikke kun om, hvor vi bruger flere penge. Det handler også om, hvor pengene kommer fra.

For mig er et provenu ikke et mål i sig selv. Pointen er, at bedre drift frigør penge, som vi flytter til de steder, hvor presset er størst.

Vi har lagt konkrete greb ind, som skal give en varig gevinst over tid. Vi gennemgår kommunens tilbud, udgifter, politiske indsatser og projekter. Her regner vi med en effekt på 5 millioner kroner i 2027, stigende til 12 millioner kroner i 2030.

Vi arbejder samtidig med administrative besparelser, naturlig afgang, vakante stillinger og indkøb. Når vi finder en varig gevinst, bruger vi den til politiske prioriteringer.

Det er blandt andet sådan, vi finder plads til et større løft på de specialiserede områder, bedre normering ved demens, mere tid i hjemmeplejen, indsatsen for begavede børn og en BFO-regning, vi ikke sender videre til forældrene.

Flertallet finder også besparelser og omprioriteringer. Det skal siges, som det er. Deres aftale henter et råderum på 30,6 millioner kroner i 2027 gennem 36 forslag fra omprioriteringskataloget.

De lægger samtidig 5,4 millioner kroner i administrative besparelser ind i 2027 og forventer 6 millioner kroner fra indkøbsaftaler. Forskellen ligger i prioriteringen af provenuet og i vores syn på risikoen.

På indkøb lægger flertallet 6 millioner kroner ind allerede i 2027 og derefter 9, 12 og 15 millioner kroner i de følgende år. Vi har lagt 4,5 millioner kroner ind i 2027, fordi vi først vil se et dokumenteret grundlag for resten.

Jeg har det svært med mavefornemmelser som grundlag for et budget. Når vi regner med en besparelse, skal vi vide, hvilke konkrete ændringer der leverer den, og følge resultaterne. Det gælder også vores egne forslag.

Et bedre forhandlingsforløb

Ved konstitueringen sagde du, Jesper Würtzen: »Men det er vigtigt, at vi har en tillidsfuld samarbejdskultur, så ikke der er de konflikter, som vi ser andre steder i landet.« Den ambition deler jeg. Netop med den forventning er jeg skuffet over forløbet.

Vi begyndte med omprioriteringskataloget, men derfra mistede processen efter min oplevelse struktur. Centrale bilag kom sent, og materiale, som burde have været til rådighed fra begyndelsen, dukkede op undervejs.

Jeg savnede undervejs en klar fælles oversigt over materialet og tidspunktet for udsendelsen til de enkelte forhandlere. Når centrale bilag kommer sent og løbende, opstår der tvivl om, hvorvidt vi alle har samme grundlag og samme tid til forberedelse. Den tvivl bør processen forebygge.

Partierne har forskellige politiske udgangspunkter. Men adgangen til kommunens fælles forhandlingsmateriale skal være ens. Alle skal modtage samme materiale samtidig og have ordentlig tid til gennemgang. Tillid kræver gennemsigtighed, også om hvem der får hvilke bilag hvornår.

Vi er deltidspolitikere med arbejde og familier ved siden af. Jeg brugte omkring 25 timer på forberedelse op til mødet, hvor jeg fik stillet et ultimatum. En søndag sad Michael Jensen fra Dansk Folkeparti og jeg i ni timer og gennemgik Venstres og Dansk Folkepartis prioriteringer og mulighederne for fælles løsninger.

Efterfølgende brugte jeg omkring 12 timer på arbejdet med vores alternative forslag. Det er en del af opgaven, når man stiller op til kommunalbestyrelsen. En plads her forpligter til mere end fine overskrifter. Vi skal læse materialet, stille spørgsmål og fremlægge vores egne prioriteringer. Den indsats har vælgerne krav på.

Plads til politisk uenighed

Borgmesteren sagde også ved konstitueringen: »Og igen, det betyder ikke, at vi skal være enige om alt, for vi er jo forskellige partier.« Det er præcis pointen.

Vi kom til forhandlingerne med konkrete forslag og klare prioriteringer. Vi var indstillet på kompromiser. Men på det møde, hvor jeg forventede, vi skulle forhandle vores forslag, var beskeden klar. Enten accepterede vi den lagte linje, eller også stod vi udenfor.

Siden har jeg læst nogle ret kreative forklaringer på sociale medier om, hvorfor Michael Jensen fra Dansk Folkeparti og jeg forlod forhandlingerne.

En af dem gik på, at de seneste år har været en budgetfest i Ballerup, men nu blev økonomien besværlig, og så valgte Venstre og Dansk Folkeparti at gå. Det er en enkel fortælling. Problemet er, at den ikke passer.

Socialdemokratiet har haft et meget stort ansvar for Ballerup Kommunes økonomi gennem årtier, også i perioder med absolut flertal. Så historien bliver lidt for nem, hvis den økonomiske virkelighed pludselig fremstilles som noget, der opstod i det øjeblik Venstre og Dansk Folkeparti sagde nej.

Jeg har stået uden for budgetaftaler før. Denne gang gik vi heller ikke, fordi der skulle prioriteres. Vi gik, fordi vi var uenige om retningen. Flere af de problemer, kommunen har kæmpet med gennem flere år, bliver efter vores opfattelse igen lappet frem for løst. Samtidig blev vi mødt med en linje, hvor der ikke var plads til de prioriteringer, vi kom med.

Hvis Michael Jensen fra Dansk Folkeparti og jeg havde forladt forhandlingerne, fordi arbejdet blev for svært, havde den nemme løsning været at gå hjem. Det gjorde vi ikke. Vi satte os ned og lavede et samlet ændringsforslag.

Vi har valgt fra. Vi har fundet finansiering. Vi har flyttet penge. Vi har taget stilling til de specialiserede områder, administrationen, skatten, BFO, ældreområdet, skolerne, trafikken og resten af kommunens økonomi.

Siden vi forlod forhandlingerne, har jeg hørt flere forklaringer på, hvorfor vi gjorde det, og hvad vores motiver skulle være.

Det er helt fair at være uenig med os. Men der er forskel på at kritisere vores politiske valg og på at tillægge os motiver, man ikke har grundlag for at kende.

Michael Jensen og jeg sad i forhandlingsrummet. Vi ved, hvad der blev sagt, hvad der blev lagt på bordet, og hvor uenighederne lå.

Nu ligger vores ændringsforslag også på bordet. Så behøver ingen gætte på, hvad vi vil. Man kan læse det, regne på det og kritisere det. Det synes jeg faktisk er en bedre politisk debat.

Flertallet står frit til at vælge en anden politik. Flere vælgere har valgt Socialdemokratiet end Venstre. Sådan er demokratiet. Men det betyder ikke, at Venstres mandat automatisk følger Socialdemokratiets budget, eller at jeg skal skrive under på en aftale, jeg ikke mener har den rigtige retning.

Man er velkommen til at være uenig med os. Men man skal være lidt varsom med at forklare vores motiver, hvis man ikke selv sad i lokalet.

Vores ansvar fortsætter

Vores ændringsforslag bliver stemt ned. Flertallet har deres stemmer, og sådan fungerer kommunalbestyrelsen.

Men vores budget er lige så reelt som det budget, flertallet har aftalt. Det overholder de samme økonomiske rammer. Vi har ikke lavet et protestbudget. Vi har lavet et andet politisk valg.

Forskellen ligger i prioriteringerne. Vi prioriterer de kendte økonomiske udfordringer på de specialiserede områder højere. Vi sender ikke en større BFO-regning videre til forældrene. Vi prioriterer mere tid i hjemmeplejen, demensområdet, begavede børn, bedre kommunikation med familierne og bedre fremkommelighed.

Samtidig finder vi gevinster i driften, administrationen, indkøb og kommunens tilbud, så pengene bruges dér, hvor behovet er størst.

Jeg vil takke administrationen og medarbejderne for arbejdet med budgettet og svarene på vores spørgsmål. Flere forslag i aftalen indgår også i vores eget budgetforslag. Dem vil vi stemme for, ligesom vi vil arbejde for vores ændringsforslag og følge op på økonomien og resultaterne.

Jeg vil også takke de kollegaer, der har holdt fokus på den politiske uenighed og fortsat den gode dialog, efter vi forlod forhandlingerne.

Flertallet vælger en anden retning. Det har de ret til. Men ingen skal bilde sig ind, at alternativet ikke findes. Det ligger her. Det er regnet igennem. Og vi står på mål for det.

Tak for ordet.